

Sygn. akt I CSK 681/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 1 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z wniosku R. R.

przy uczestnictwie D. Y., E. K., R. R.

i Miasta W.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 1 kwietnia 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni  
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.  
z dnia 1 sierpnia 2013 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;  
przyznaje adw. Ł. K. z funduszu Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy  
w W.) wynagrodzenie w kwocie 2700 (dwa tysiące siedemset) zł  
powiększone o należną kwotę podatku VAT z tytułu pomocy  
prawnej udzielonej z urzędu wnioskodawczyni w postępowaniu  
kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

W związku z wniesieniem przez wnioskodawczynię R. R. skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 1 sierpnia 2013 r., oddalającego obie apelacje w sprawie o stwierdzenie zasiedzenia zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej, powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca przytoczyła przesłanki wskazane w art. 398<sup>9</sup> § 1 punkt 1 i 4 k.p.c., a więc istnienie istotnego zagadnienia prawnego, którego wyjaśnienie ma decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy oraz oczywistą zasadność skargi.

Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także, na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja

2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09).

Skarżąca wskazała kilka istotnych zagadnień prawnych sprowadzających się do wyjaśnienia kwestii, czy prawomocne umorzenie postępowania w sprawie o eksmisję spowodowane cofnięciem pozwu, nie wniesieniem w terminie wniosku o podjęcie zawieszzonego postępowania skutkuje przerwaniem biegu zasiedzenia nieruchomości, czy zawarcie ugody sądowej przy jednoczesnym dalszym manifestowaniu przez posiadacza woli posiadania stanowi o konieczności zakwalifikowania takiego posiadania jako zależnego, czy można zasiedzieć część powierzchni domu, która stanowi samodzielny lokal. Przytoczone zagadnienia nie mają charakteru wymaganego przez ustawodawcę. Mają one bowiem charakter polemiki z ustaleniami faktycznymi. Są zatem zagadnieniami jedynie pozornymi.

W skardze kasacyjnej skarżąca wskazała także na konieczność wykładni art. 172 k.c. Powołanie się na tę przesłankę wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważnych kontrowersji, nie doczekał się jeszcze wykładni bądź też, jego niejednolita interpretacja prowadzi do wydawania przez sądy odmiennych rozstrzygnięć w sprawach o identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym. Należy jednak przytoczyć przykłady takich orzeczeń i wykazać istniejące między nimi rozbieżności (por. nie publikowane postanowienia SN z dn. 24 października 2012, I PK 144/12, z dnia 13 czerwca 2008 roku, III CSK 104/08, z dnia 28 marca 2007 roku, II CSK 84/07, z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08). Skarżącemu obarcza przy tym ciężar przedstawienia wyodrębnionej i pogłębionej argumentacji prawnej, wyszczególniającej dostrzegane przez stronę poważne wątpliwości interpretacyjne (por. niepublikowane postanowienia SN z dnia 8 lipca 2009 roku, I CSK 111/09, z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08). Tymczasem art. 172 k.c. doczekał się zarówno wykładni, jak i licznego orzecznictwa i jego należyta wykładnia nie budzi wątpliwości.

Skarżąca nie wykazała także przesłanki oczywistej zasadności skargi.

Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. nie publikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08). Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. nie publikowane postanowienia SN z dnia 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08).

Skarga kasacyjna nie sprostала także i tym wymaganiom, to że względu na brak jakichkolwiek wywodów dotyczących kwestii jej oczywistej zasadności, poza lakonicznym wskazaniem, że skarga jest oczywiście uzasadniona i polemiką z ustaleniami faktycznymi.

Zwrócić przy tym należy na niespójność powołanych przesłanek. Oczywiście skargi kasacyjnej ma miejsce w razie sprzeczności zaskarżonego orzeczenia z powszechnie akceptowaną, utrwaloną i nie budzącą wątpliwości wykładnią prawa. Jeżeli strona wskazuje na istnienie doniosłego, dotychczas nie wyjaśnionego czy rozstrzygniętego w orzecznictwie, problemu prawnego, to skarga nie może być „oczywiście uzasadniona” w powyższym rozumieniu.

W tej sytuacji uznać należy, że skarżąca nie wykazała istnienia powołanych w skardze kasacyjnej przesłanek, uzasadniających przyjęcie jej do rozpoznania, stąd na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.